

SUSIPAŽINKIME

Rugsėjis mokykloje visuomet kupinas naujos pradžios, įvairių darbų, susitikimų ir atradimų. Šiame mūsų mokyklos bendruomenės gretas papildė ne tik nauji mokytojai, bet ir nauji Žurnalistų būrelio nariai, pasirenę fiksuoti mokyklos gyvenimo akimirkas ir dalytis jomis su skaitytojais. Pirmajame šių mokslo metų numeryje kviečiame artimiau susipažinti su dviem naujomis mokytojomis Ana Jurgutienė (tikybos mokytoja) ir Sandra Vilniūtė (anglų kalbos mokytoja). Su kitais naujais mūsų bendruomenės nariais susitiksime jau kitame „Pertraukos“ numeryje.

Mokytoja Ana, kas jus labiausiai nustebino ar pradžiugino atėjus į mūsų mokyklą per pirmąsias savaites?

Labiausiai pradžiugino bendruomeniškumas ir nuoširdus draugiškumas. Kolegų dėmesys, pasiteiravimas, kaip sekasi pirmosiomis dienomis mokykloje, leido pasijusti laukiamai. Maloniai nustebino ir mokinių smalsumas – jie vis klausinėjo, kaip man sekasi Plungėje. Šis miestas man dar naujas, nes į pamokas atvykstu iš Kretingos.

Kaip nusprendėte tapti būtent tikybos mokytoja? Ar tai buvo ilgalaikė svajonė, ar netikėtas gyvenimo posūkis?

Tikybos mokytoja nusprendžiau tapti baigusi bakalaurą studijas. Savo ateitį visada norėjau sieti su jaunimu, tik dar nežinojau, kokioje aplinkoje su juo susitiksiu. Gyvenimas, o gal ir Dievo vedimas, atvedė mane į mokyklą. Jaunime matau Bažnyčios ir Lietuvos ateitį, todėl giliai širdyje svajoju, kad tikėjimas ir įgytos žinios padėtų mokiniams gyvenime priimti teisingus ir prasmingus sprendimus.

Kur dirbote ar studijavote prieš atvykdama pas mus?

Studijavau Kauno Katalikų teologijos fakultete. Baigusi studijas dirbau tikybos mokytoja Kauno jėzuitų gimnazijoje, taip pat katechete Kauno J. Matulaičio parapijoje, kur ruošiau vaikus ir jaunimą Pirmosios Komunijos bei Sutvirtinimo sakramentams.

Tikybos mokytoja Ana Jurgutienė (nuotrauka iš asmeninio archyvo)

Kokius pagrindinius gyvenimo principus ar vertybes norite perduoti savo mokiniams?

Norėčiau perduoti Tikėjimą, Viltį ir Meilę.

Ką mėgstate veikti, kai po pamokų užveriate mokyklos duris? Kokie jūsų pomėgiai?

Dažniausiai visą savo laisvalaikį praleidžiu su šeima: kartu žvejojame, grybaujame, keliaujame, žaidžiame futbolą.

Jei reikėtų pasirinkti vieną knygą, filmą ar dainą, kas geriausiai atspindi jūsų gyvenimo filosofiją, kas tai būtų?

Labiausiai patinkantis filmas šiai akimirksniui būtų „Nepalūžęs“. Daina „Jei ne augsins vasaros“, aranžuotė Vincento Lizdenio.

Kokią didžiausią svajonę ar tikslą norėtumėte įgyvendinti mūsų mokykloje per šiuos mokslo metus?

Šiais mokslo metais didelių tikslų nesu išsikėlus, norisi labiau su visais susipažinti, atrasti ryšį su bendruomene ir ateityje kurti viską didesnei Dievo garbei.

Koks yra jūsų didžiausias arba netikėčiausias pomėgis, apie kurį mokiniai tikriausiai net nežinotų?

Jau su mokiniiais dalinausi (kai kuriuos nustebino) labai domiuosi futbolu bei žvejyba. Šie mano pomėgiai visada mokiniams skamba netikėtai..

Atostogų įkvėpti sugrįžome į mokyklą

Atostogos – tai ne tik poilsio laikas, bet ir puiki galimybė patirti naujų išpūdžių. Kelionės, pažintys su kitomis vietovėmis bei kultūromis praturtina tiek mokytojų, tiek mokinių kasdienybę, suteikia įkvėpimo bei naujų idėjų. Sugrįžę į mokyklą visi dalijasi išpūdžiais, kupini energijos ir pasiruošę naujam etapui. Žurnalistų būrelio nariams smalsu buvo paklausinti, kas kur vyko, todėl pakalbino pradinių klasių mokytoją Gitaną Kurmanskienę, lietuvių kalbos ir literatūros mokytoją Daivą Rimkienę bei 7a klasės mokinę Paulą Adomavičiūtę. Tiesa, ne su dauguma spėjome susitikti – rugsėjis mokykloje pilnas veiklų ir naujų iššūkių. Kitus pakalbinsime vėliau, galėsite perskaityti kitame numeryje.

Mokytoja Gitana, kas paskatino Jus vykti į Ameriką?

Apie Ameriką pasvajodavau jau senokai, ten gyvena mano pusseserės, kurios vis kviesdavo į svečius. Šiame Čikagoje vyko Šiaurės Amerikos lietuvių šokių šventė, pusseserės dukrytės šoka šokių kolektyve „Suktinis“. Tai buvo galimybė pamatyti šią nuostabią šventę iš arti, pasibaigus mokslo metams susikrovėme lagaminus ir išsiruošėme į kelionę.

Koks buvo pirmasis išpūdis atvykus į Ameriką?

Pirmas išpūdis – dydis. Platūs keliai, didžiuliai automobiliai, pastatai, parduotuvės ir atstumai. Iš karto pajutome, kad patekome į visai kitokią aplinką nei Lietuvoje.

Ar Amerika buvo tokia, kokią ją įsivaizdavote prieš kelionę?

Iš dalies taip. Kai kurie vaizdai buvo lyg iš filmų – dangoraižiai, platūs greitkeliai, dideli automobiliai, tipiški amerikietiški namai. Tačiau tikrovėje Amerika pasirodė daug įvairesnė ir kontrastingesnė, nei ją įsivaizdavau.

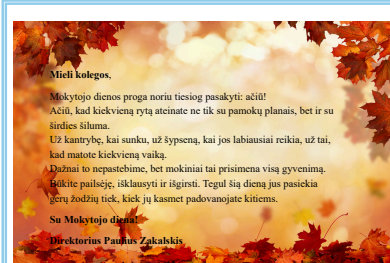
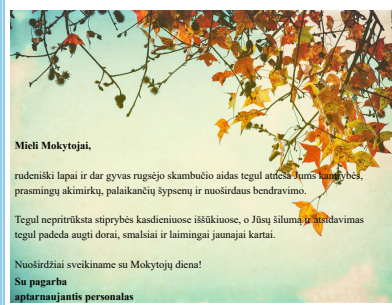
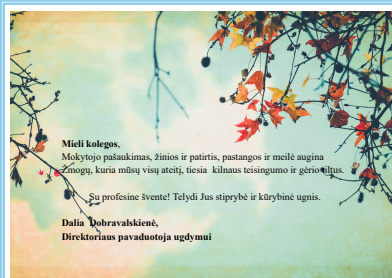

Pradinių klasių mokytoja Gitana Kurmanskienė

Mokytoja Gitana su sūnumi Simonu

2 p.

Mokytoja Ana, ar mėgstate keliauti? Kokia aplankyta vieta (Lietuvoje ar užsienyje) jums paliko didžiausią įspūdį?

Taip, su šeima mėgstame keliauti, Lietuvoje turime tradiciją vasarą aplankyti Labanoro girią. O iš užsienio didelį įspūdį paliko Kirgizija.

Tikybos mokytoja Ana Jurgutienė (nuotrauka iš asmeninio archyvo)

Kuo svajojote būti, kai pati mokėtės mokykloje? Ar tikybos mokytojos profesija visada buvo pirmoje vietoje, ar turėjote visai kitų planų?

Svajojau būti fotografe, mokykloje svarsčiau apie psichologiją. Bet po Sutvirtinimo sakramento tikėjimas pradėjo užimti vis svarbesnę mano gyvenimo dalį. Todėl pasirinkau teologijos studijas.

Ar buvo akimirka, kai rimtai dvejojote dėl šio pasirinkimo? Kas padėjo apsispręsti?

Dvejonių buvo, nes tikėjimas vienu metu yra bendruomeninis ir asmeninis. Todėl pamokos turi paliesti daug spektrų. O apsispręsti man asmeniškai visada padeda malda bei pasitikėjimas Dievu.

Ar tiesa, kad visur mokiniai yra vienodi, ar vis dėlto pastebėjote, kad mūsų mokyklos jaunimas turi kažkokių išskirtinių bruožų?

Yra bendrų bruožų, kurie vienija visų mokyklų mokinius. Pavyzdžiui, frazės: „Mokytoja, palikau sąsiuvinį namie“, „Gal galite paleisti penkiomis minutėmis anksčiau?“ ar „Atsiprašome, pavėlavome, nes valgėme“ turbūt pažįstamos kiekvienam mokytojui. Tačiau man asmeniškai kiekvienos mokyklos mokiniai atrodo labai skirtingi. Galbūt taip jaučiu todėl, kad esu dirbusi įvairiuose Lietuvos miestuose. Kiekvienas miestas turi savo tradicijas, savitumą, išskirtinumą ir talentingų žmonių, todėl ir mokyklų bendruomenės turi savitą charakterį.

Ar turite augintinių, o gal svajojate apie kokį nors gyvūną?

Taip turiu, auginame katytę, turime akvariumą su žuvytėmis. Labiausiai stebina augintinis Afrikinis ežiukas.

Mokytojos Anos laisvalaikis (nuotrauka iš asmeninio archyvo)

Ko palinkėtumėte mokytojams Mokytojų dienos proga?

Linkiu gražios šventės visai mokyklos bendruomenei, kad ši diena būtų kupina šypsenų, pasididžiavimo savo profesija. Bei prisimintume, kad viena iš Jėzaus Kristaus misijų žemėje buvo Mokytojas.

Dėkojame už pokalbį.

Mokytoja Gitana, kuri aplankyta vieta paliko didžiausią įspūdį?

Didžiausią įspūdį paliko Čikaga. Įspūdinga miesto architektūra, dangoraižiai ir Mičigano ežeras, kuris savo dydžiu labiau primena jūrą nei ežerą. Tai miestas, kurį tikrai norėčiau dar kartą aplankyti.

Kas kelionės metu Jus labiausiai nustebino?

Nustebino ir tai, kokia skirtinga gali būti Amerika – nuo didmiesčio dangoraižių iki visiškai skurdaus gyvenimo kai kuriuose priemiesčiuose.

Ar teko apsilankyti Amerikos mokykloje?

Taip, nors mokslo metai jau buvo pasibaigę, mokyklose veikia vasaros stovyklos. Turėjau galimybę pasiklausyti mokinių orkestro. Vaikai pasirenka jiems patinkančią muzikos instrumentą, ji mokykla išnuomoja, ir kelis kartus per savaitę prieš pamokas mokosi juo groti. Tai šiek tiek primena mūsų mokyklose veikiančius būrelius. Labiausiai nustebino rezultatas – vaikai grojo tikrai puikiai, nors tai buvo paprasta bendrojo ugdymo, o ne muzikos mokykla. Aplankiau ir dvi lietuviškas mokyklas: Čikagos lituanistinę mokyklą ir Maironio mokyklą, kuri veikia Pasaulio lietuvių centre, Lemonte.

Koks amerikiečių gyvenimo būdo bruožas Jus labiausiai nustebino?

Tai, kiek jų kasdienis gyvenimas priklauso nuo automobilio. Lietuvoje esame įpratę nemažai vietų pasiekti pėsčiomis, o Amerikoje be automobilio daug kur būtų gana sudėtinga, daugelyje priemiesčių net šaligatvių nėra, o kelkraščiu vaikščioti nesaugu, dviratinkų taip pat mažai.

Ar buvo kas nors, kas pasirodė visai kitaip, nei įsivaizdavote iš filmų ar žiniasklaidos?

Filmuose Amerika dažnai rodoma labai prabangi ir spindinti. Iš tikrųjų ji labai įvairi. Šalia įspūdingų ir turtingų rajonų gali pamatyti visai kitokių vietų. Ir žmonių kasdienybė daug paprastesnė, nei kartais atrodo žiūrint amerikietiškus filmus.

Ar teko sutikti lietuvių, gyvenančių Amerikoje?

Taip, ir labai daug. Gyvenome pas artimuosius, o šokių šventėje sutikome daugybę lietuvių iš įvairių Amerikos vietų. Paliko įspūdį tai, kaip žmonės, gyvenantys taip toli nuo Lietuvos, saugo lietuvių kalbą, dainas, šokius ir tradicijas, didžiuojasi, kad turi lietuviškas šaknis.

Lietuviška šokių šventė Amerikoje

Koks buvo įsimintiniausias kelionės momentas?

Šiaurės Amerikos lietuvių šokių šventė tikrai išliko atmintyje. Būnant už tūkstančių kilometrų nuo Lietuvos, tarp daugybės lietuvių ir klausantis lietuviškų dainų, apėmė ypatingas jausmas. Tą akimirką Lietuva atrodė esanti visai šalia.

Kokią pamoką ar patirtį iš šios kelionės parsivežėte?

Pasaulį verta pamatyti savo akimis. Galime daug skaityti, žiūrėti filmus ir klausytis kitų žmonių pasakojimų, tačiau tik keliaudamas iš tikrųjų pamatai, kaip gyvena kiti žmonės, ir gali palyginti jų gyvenimą su savuoju, o tada labiau vertinti tai, ką turi čia.

Ar ši kelionė pakeitė Jūsų požiūrį į pasaulį ar Lietuvą?

Lietuvoje turime tai, ko kartais nebevertiname – nedidelius atstumus, daug gamtos, ramybę ir jaukumą. Kartais reikia išvažiuoti labai toli, kad iš naujo įvertintum savo namus. Tačiau jaunimui tai yra galimybių šalis.

Ką parsivežėte iš Amerikos ne tik lagamine, bet ir mintyse?

Parsivežiau įvairių minčių, supratimo, kad galiu nuveikti daug daugiau, nes tiesiog laiko turiu daugiau, man jo nereikia praleisti automobilyje.

Atostogų įkvėpti sugrįžome į mokyklą

Mokytoja Gitana, jei galėtumėte į Ameriką grįžti dar kartą, ką norėtumėte pamatyti ar patirti?

Norėčiau pamatyti daugiau gamtos. Labai norėčiau aplankyti nacionalinius parkus, pamatyti kalnus, Didįjį kanjoną, taip pat nuvykti į kitas valstijas. Amerika tokia didelė, kad vienos kelionės jai pažinti tikrai neužtenka.

Jeigu reiktų Ameriką apibūdinti trimis žodžiais, kokie jie būtų?

Didelė. Įvairi. Kontrastinga.

Dėkojame už pokalbį.

Lietuviški akcentai

Pradinių klasių mokytoja G. Kurmanskienė su sūnumi Simonu bei giminaitėmis

Interviu parengė mokyklos žurnalistų būrelis nariai

Paula, kokiose šalyse šią vasarą buvai?

Šią vasarą buvau 3 šalyse – Portugalijoje, Italijoje ir Ispanijoje.

Ar pakartotumėte šią kelionę?

Iš visų kelionių kartočiau tik kelionę į Ispaniją. Ne dėl to, kad kitos šalys nepatiko, o dėl to, kad norėčiau aplankyti naujas šalis ir pažinti jų kultūrą.

Kas nustebino?

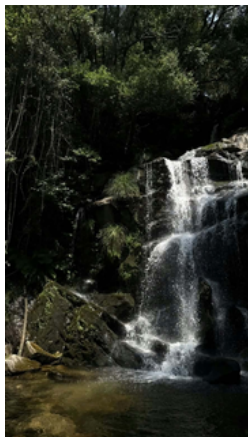
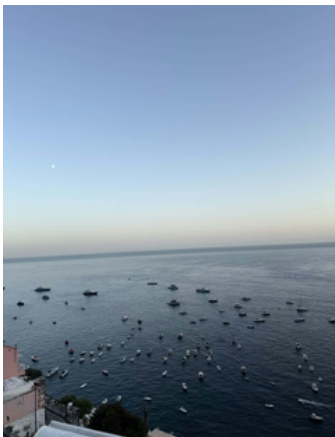
Portugalijoje nustebino vaizdai, žmonės ir pastatai. Italijoje – jūra, vaizdai ir jų meilė citrinoms, o Ispanijoje – oras, jūra ir maistas.

Kokią tradicinę patiekalą valgei / ragavai?

Portugalijoje ragavau jų tradicinį desertą „Pastel de nata“ ir jis man labai patiko. Italijoje ragavau tradicinių picų, makaronų ir ledų, o Ispanijoje – kalmarų.

Į kokią šalį norėtum nukeliauti?

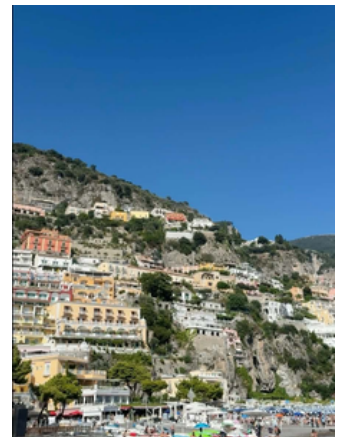
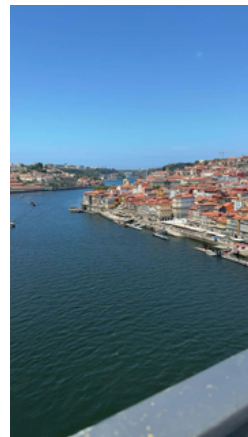
Labai norėčiau nukeliauti į Braziliją, nes mane žavi šios šalies gamta, žmonės ir tradicinė virtuvė. Tikėkimės, kad ateityje pavyks ją aplankyti!

Ispanija

Portugalija

Italija

Mokytoja Daiva, kas paskatino Jus pasirinkti kelionę į Lenkiją?

Man patinka pamatyti svetimus kraštus, o šią kelionę pasiūlė sesuo, nes buvau jai pažadėjusi, kad vasarą pakeliausim kartu.

Kokias Lenkijos vietas aplankėte?

Išvykos tikslas buvo Zakopanė – miestas pietų Lenkijoje, Mažosios Lenkijos vaivadijoje. Tai Tatrų apskrities centras, kuriame apsistojome. Jau vien vaizdas pro viešbučio langus – didingi kalnai iš visų pusių – stebino nepakartojamu grožiu, o kai kitomis dienomis pakeliavome – tikrai nenusivyliau. Tatrų nacionaliniame parke nuėjome ilgą kelią, kad pamatytume ir apsuktume ratą apie legendomis apipintą Morskie Oko – didžiausią, skaidrią turkio spalva pasižymintį ežerą kalnuose, esantį 1395 m aukštyje. Kitą dieną kilome į Kasprovo viršūnę – vieną lankomiausių vietų 1987 m. aukštyje, joje įsikūrusi ir meteorologinė observatorija (tiesa, į vidų nepatekome). Akmenuoti kalnų takai stebina ir džiugina vasarą, o žiemą čia – slidininkų rojus. Gubalovkos viršūnėje (1126 m.) taip pat pabuvome ir pasigėrėjome nuo viršaus atsiveriančia panorama į Tatrų kalnus ir Zakopanę. Daug įdomių vietų apžiūrėjome mieste, mūsų kelyje buvo ir tradicinis kalniečių turgus, ir sūrininko trobelė, ir sūrių degustacija.

Kuo Jus sužavėjo kalnai?

Didingi, įspūdingi, nepakartojami, nuostabūs – man, niekada iš arti nemačiusiai kalnų, tai buvo kažkas tokio, ką sunku apsaityti žodžiais. Gamtos kūrybos dar neaplenkė žmogus...ir neaplenks.

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Daiva Rimkienė
(nuotrauka iš asmeninio archyvo)

Mokytoja, Sandra, kodėl nusprendėte tapti mokytoja? Kodėl pasirinkote būtent anglų kalbos mokytojos profesiją?

Studijuoti anglų kalbos pedagogiką mane paskatino šeimos tradicija. Mano močiutė buvo anglų kalbos mokytoja. Nuo mažens ji mokė mane įvairių angliškų žodžių ir frazių, rodydavo savo užrašus bei skatino domėtis kalba. Anglų kalba man gerai sekėsi ir mokykloje, todėl ilgainiui abejonių nebeliko, supratau, kad noriu pasirinkti būtent šį profesinį kelią.

Kiek metų jau mokote anglų kalbos?

Anglų kalbos mokytojos specialybę įgijau prieš 12 metų, bet mokykloje dirbu pirmą kartą. Dirbau tarptautinėse įmonėse, neformaliame švietime, būrelių mentore.

Kas jums labiausiai patinka dirbant su pradinį klasių mokiniais?

Vedant būrelius atgijo užslėpta svajonė mokyti vaikus. O ypatingai mažesnius (pradinukus).

Kokia yra jūsų mėgstamiausia veikla anglų kalbos pamokose? Kaip sugalvojate anglų kalbos pamokas įdomias ir smagias? Ar dažnai pamokose naudojate žaidimus, dainas ar vaizdo įrašus?

Anglų kalbos pamokose stengiuosi integruoti trumpus žaidimus su žodžiais, daineles, kurioms reikia rankų miklumo. Skatinu mažuosius mokinius kuo daugiau kalbėti angliškai.

Kokia yra sunkiausia anglų kalbos mokymo dalis?

Sunkiausia vaikams dažniausiai būna išmokyti taisyklingai rašyti, nes anglų kalboje žodžių tarimas ir rašyba dažnai skiriasi. Iš pradžių tai gali būti sunku suprasti ir prie to priprasti, tačiau, turint noro, kantrybės ir nuosekliai mokantis, visus sunkumus galima įveikti.

Koks buvo įsimintiniausias momentas jūsų, kaip mokytojos, darbe?

Įsimintiniausio momento dar nebuvo. Bet galiu pasakyti, kas visada stebina ir šildo širdį - tai vaikai, kurie rytais užėina į mano kabinetą pasisveikinti.

Ką jums labiausiai patinka veikti laisvalaikiu?

Laisvalaikį leidžiu su šeima. Mėgstame keliones, naujas vietas, ragauti skanų maistą, žiūrėti filmus. Nuo paauglystės mėgstamiausias serialas „Friends“.

Kokią šalį, kurioje kalbama angliškai, labiausiai norėtumėte aplankyti?

Labai norėčiau aplankyti Niujorką žiemos metu ir pamatyti Rokfelerio centre esančią Kalėdų eglę, kuri yra garsiausia ir viena įspūdingiausių kalėdinių eglų pasaulyje.

Ką patartumėte mokiniams, kurie nori geriau išmokyti anglų kalbą?

Mokiniams patarčiau žiūrėti filmus anglų kalba, susirasti internete pratimus, žaidimus, kurie lavina ir gilina anglų kalbos žinias.

Koks yra jūsų mėgstamiausias dalykas mokytojos darbe? Ką norėtumėte palinkėti savo mokiniams?

Darbe labiausiai džiugina smalsūs, žingeidūs ir nebijantys klausti mokiniai. Visiems mokiniams palinkėčiau nuoširdžiai domėtis, drąsiai priimti iššūkius, nebijoti klysti ir iš kiekvienos klaidos pasisemti naujos patirties.

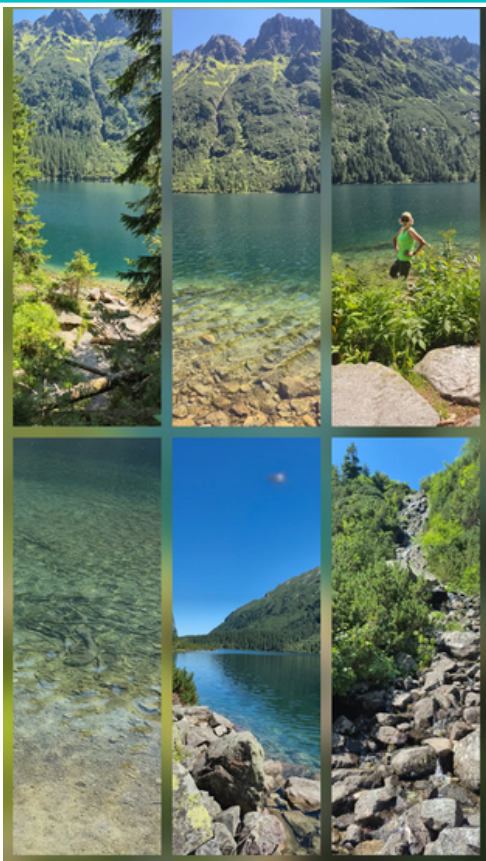
Dėkojame už pokalbį.

Mokytoja Sandra Vilniūtė (nuotrauka iš asmeninio archyvo)

Interviu parengė Urtė Ravickaitė, 8c kl.

Atostogų įkvėpti sugrįžome į mokyklą

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos Daivos Rimkienės nuotraukos iš asmeninio archyvo

Mokytoja Daiva, ar kopėte į kalnus pėsčiomis, ar rinkotės keltuvą?

Pirmąją dieną iki kalnų ežero keliavome pėsčiomis, kad patektume į Kasprovo viršūnę, išbandėme keltuvą, o į Gubalovką kėlėmės funikulieriumi. Išmėginome visus pakilimo būdus, bet įdomiausia – keliauti pėsčiomis (telefone tądien buvo užfiksuotas didžiausias žingsnių skaičius – 33584), gali sustoti ir pasigėrėti vaizdais bet kurioje vietoje, o keltuvo bet kur nesustabdys ir neišsoksi pasišvalgyti.

Koks kelionės momentas jums įsiminė labiausiai?

Labiausiai nustebino, kad iki ežero tik du kilometrai neasfaltuoto kelio. Tikėjau lipi per akmenis, o pėdinau patogiu lygiu plentu. Tiesa, einant aplink Morskie Oko (liet. Jūros akis), jau ir akmenų, ir pavojingesnių vietelių, kur „atsarga gėdos nedaro“, tikrai buvo.

Kuo Lenkijos gamta skiriasi nuo Lietuvos gamtos?

Aišku, tose vietose, kuriose lankėmės, pirmiausia skiriasi reljefas – aplinkui kalnai, miestas papėdėje, o augmenija labai panaši kaip ir pas mus, tik kalnuose skurdesnės gėlės, mažytės pušelės, iš toliau atrodančios lyg samanų kuokštai. Piktžolės tokios pat kaip ir Lietuvoje, jei joms leidžiama vešėti – ir virš tvorų savo grožį rodo.

Ar teko paragauti tradicinių lenkiškų patiekalų? Kuris paliko didžiausią įspūdį?

Aišku, neišbandžiau visko, bet lenkų virtuvės patiekalai man pasirodė panašūs į mūsų, gal todėl, kad kaimynai esame. Keisčiausias man buvo burokėlių sultinys su ausytėmis – koldūnais (lenk. „barszcz czerwony z uszkami“).

Ar kelionės metu sužinojote ką nors naujo apie Lenkijos kultūrą ir tradicijas?

Lenkijoje gyvena 96% lenkų (palyginimui, Lietuvoje lietuvių – 84-85%), jie saugo savo tradicijas, amatus, tame mieste kavinių padavėjai dėvi stilizuotus tautinius kostiumus, vadeliotojai (kiek teko matyti mieste ir kalnuose) taip pat dėvi tradicinius kostiumus, daug kur girdėjome „gyvai“ atliekant ir lenkų liaudies dainas. Kalniečių turguje daug amatininkų prekių iš odos ir vilnos, nes vienas iš pagrindinių pragyvenimo šaltinių yra avininkystė. Sužinojau, kad tradicinių amatų puoselėtojai yra remiami valstybės, moka mažesnius mokesčius.

Ką ši kelionė jums davė asmeniškai – naujų įspūdžių, žinių, o gal įkvėpimo?

Kelionė davė visko: ir įspūdžių, ir naujų pažinčių, patirčių, gero poilsio ir malonaus nuovargio...

Ką patartumėte žmogui, kuris svajoja aplankyti kalnus?

Tokiam žmogui patarčiau įgyvendinti savo svajonę.

Ar norėtumėte dar kartą sugrįžti? Kodėl?

Ten, kur gera, visada norisi grįžti...

Kokią akimirką ar vaizdą iš šios kelionės norėtumėte išsaugoti atmintyje ilgiausiai?

Norėčiau, kad kuo ilgiau gyventų patirtas jausmas, kai stovi akmenuotoje viršukalnėje, pučia švelnus vėjas, jautiesi toks mažytis prieš gamtos sutvertą didybę, o širdyje taip lengva ir gera gera...

Dėkojame už pokalbį

Interviu parengė mokyklos žurnalistų būrelio nariai

Pasitinkame Mokytojų dieną...

Spalio 2 dieną mokyklos mokytojai buvo pasitikti kiek neįprastai. Mokinių tarybos ir aktyvių mokinių iniciatyva pirmojo aukšto fojė tądien virto tikru „Mokytojų parku“. Norėdami į jį patekti, mokytojai turėjo žengti raudonuoju kilimu, nusidriekusi nuo pat mokyklos vidinių durų. Jau nuo ankstyvo ryto mokykloje tvyrojo šventiška ir jauki atmosfera.

Po pirmosios pamokos visi mokytojai buvo pakviesti į pirmojo aukšto fojė, kur Mokinių taryba kartu su jos pirmininke Liepa Rimkute įteikė pagrindinę Mokytojų dienos dovaną – bendromis mokinių pastangomis sukurtą drobę. Vyresniųjų klasių mokiniai joje nupiešė po gėlės žiedą, pradinėjų klasių mokiniai įvairiomis detalėmis papuošė foną, o Mokinių tarybos atstovai savo indėlį paliko nupiešdami po mažą vabaliuką. Taip gimė spalvinga ir prasminga dovana, simbolizuojanti visos mokyklos bendruomenės bendrystę.

Mokytojų dienos proga 7–10 klasių mokiniai taip pat trumpam išbandė mokytojo vaidmenį – vedė pamokas 1–2 klasių mokiniams. Pamokų metu netrūko žaidimų, judėjimo, smagių užduočių ir, žinoma, mokymosi. Vyresniesiems mokiniams tai buvo puiki ir išskirtinė proga pažvelgti į mokytojo darbą iš kitos pusės ir patiems bent trumpam juo tapti.

Mokytojus pasitiko garsūs aplodismentai

Mokinių aktyvas tapo mokytojais

Parengė Luka Rybakovaitė, 8c klasės mokinė

Ontė Lebedėlė pasitinka rugsėjį

Atėjo ruduo - rytai šalti, Medžių lapai geltonuoja, ruduoja.
Krenta spalvoti lapai pirmi! Jie sukasi, supasi, vingiuoja.
Vaikai žaidžia, renka lapus Paukščiai skrenda, kvatoja.
Ir Ontė Lebedėlė jau tarp jų... Vėjas pučia ir siaučia ratu.

Laikraščio „Pertrauka“ kolektyvas

Jaunųjų žurnalistų būrelio vadovė - lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Kristina Untulytė-Kleinienė.

Jaunieji žurnalistai: Danielė Gelumbickytė, Luka Rybakovaitė, Urtė Ravickaitė, Aukšė Bertašutė (8c kl.), Martyna Šedvydytė, Evelina Petrauskytė, Urtė Stanytė, Vesta Smagurytė (8b kl.), Lukrecija Šimkutė, Lėja Baltrušytė (7a kl.), Džėjaitė Aurėja, Surblytė Estrėja, Viršilaitė Emilija (5a kl.).

Ilustravo ir eiliavo Aurėja Džėjaitė, 5a kl.